

S5 OBALNI

Številka 1, Letnik XI
Januar, 2007

GLASILO RK JADRAN S59CST in

RK PIRAN S59HIJ
Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni



Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA



Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI



Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV



Tisk: Rudi, S58RU



<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:
Anka, S57ONE

Tudi letos smo se s silvestrskega skeda vrnili zgodaj popoldne v novem letu. Jubilejni, 10. silvestrski sked je sicer potekal nekoliko bolj rutinsko in predvsem manj zasneženo kot lani. Več si lahko preberete v članku, ki ga je tokrat spisal Andrej, S57RW. Agar, S56RGA pa je spet poskrbel, da je list s člankom o skedu natisnjen barvno.

Precej prahu pa že dvigujejo priprave na letošnjo konferenco ZRS. Ta bo letos namreč tudi volilna. Problematika strokovne službe, smiselnost obstoja ZRS v taki obliki kot je organizirana sedaj, kriza glasila CQ-ZRS, vse to so težave, ki jim bo, tako ali drugače, potrebno poiskati rešitev. Povsem drugo vprašanje pa je, kako se bodo „poklicani“ tega lotili – upajmo, da ne na tako brezglav način, kot se je to dogodilo pred nekaj leti.

Sicer pa je v soboto, 20. januarja, v prostorih RK Jadran Koper, potekala še podelitev priznanj v tekmovanju „3Z-memorial“, kot zaključno dejanje prvega tovrstnega kontesta. A o tem več v naslednji številki.

Gregor, M/S53RA



Ta glavna UKV postaja za sked....

ZAMENJAVA REPETITORJA 2M NA SABOTINU (rv 54 145.675 -600)

Na Sabotinu pri Novi Gorici (to je tisti hrib, kjer je postavljen napis Naš Tito) je CB Radio Klub Soča pred leti postavil repetitor, ki je deloval na frekvenci 145.650. Na žalost je bil ta repetitor narejen bolj »po domače« (2 postaji vezani za vhod izhod) in kot tak ni bil najbolj primeren za delo na obmejnem področju, kjer je močan pritisk s strani I repetitorjev. Težko ga je bilo odpirati in napajalnika postaj sta na veliko oscilirala in povzročala šum pri oddaji.

Zadeve so se začele premikati v drugo smer sredi 2006, ko se je predsednik cbrk Soča Egon s57eew sestal pri Tomažu s56g z Andrejem s56zab. Malo pogovora o tem in onem in prišli so to teme, da »repetitormajster« Andrej ravno takrat popravlja repetitor na Nanosu in bo zamenjava le tega je sprostila en duplekser. Odsluženi duplekser, ki več ni primeren za takšno težko lokacijo, kot je Nanos, bi lahko prišel prav na čisti lokaciji, kot je Sabotin. Takoj je se porodila ideja o zamenjavi repetitorja na Sabotinu, da bi se končno hami z zahodnega dela Slovenije lahko slišali (Kanin deluje UFB (hvala s54s)), a ga na žalost po vseh teh luknjah ni slišati – teren je težaven, Nanos pa povzroča probleme v okolici NG, ker je totalno zakrit v tej smeri) in za potrebe Goriških radioamaterjev pri sodelovanju v akcijah CZ in ARON (upamo, da bo pravih operacij čimmanj!).

Kaj se da storiti? Lokacije tudi jaz nisem poznal in tako sva se en dan z Andrejem v njegovem APRS Discovery-ju odpravila na

Sabotin na merilni dan. V koči na Sabotinu, pa nas je dočakalo veliko presenečenje – oskrbnik koč Bogdan nas je z veseljem sprejel in nam tudi ponudil kakšno skrivnost iz skrinje domačih »zvarkov« (še s57ad !! bi ostrmel nad kakovostjo le teh! – marelica mi je še posebej ostala v spominu). Po celodnevem merjenju in preverjanju lokacij repetitorjev v Italiji in Sloveniji sva prišla do par možnih frekvenc in se odločila za premik frekvence s tedanjega 145.650 na 145.675. V s5 je na tej frekvenci le koroški repetitor in v Italiji je šele pri Vicenzi potavljen prvi repetitor - ir3a jn55sn. Hrvacije imajo sicer v Poreču, a redko pridejo s signalom do Sabotina. Frekvenca je bila torej določena, sedaj pa je bilo potrebno pripraviti hardware. Pobrli smo dol stari repetitor in se odpravili v dolino.

Radioklub Vevče s59dzz je od Andreja s57nix dobil en star skurjen Cavicom repetitor. Vendar ga je Tomaž s57bat spretno spravili ponovno v zagon. Repetitor je Radioklub nato prijazno odstopil na uporabo. Potrebno je bilo nastaviti še duplekser, kar je Mirko s51km kot pri večini novih repetitorjev do sedaj vedno hitro in natančno opravil. Uglašen duplekser in popravljeni repetitor sta bila z novo frekvenco zrela za na hrib. Za prvi štart smo od CBRK Soča dobili novo x30 za zamenjavo dotrajanih anten in odprava se je lahko začela. Prva testna postavitvev je bila na streho same karavle. Antena je bila oddaljena samo 1m od strehe, kar seveda ne doda dobitka k dB in ne pripomore ravno k odlični sevalni sliki HIHI. Vendar za test je bilo v redu in glede na postavitvev je zadeva delovala tako - no za prvo silo - iz Nove Gorice se je lahko odprlo repetitor z zunanjo anteno. Namen te prve postavitve je bil pregled ali bo frekvenca

ustrezala našim potrebam. Frekvenca se je pokazala kot ustrezna (na vhodu ni na sabotinu nič signala, na izhodni frekvenci repetitorja pa je slišati ir3a tam s1-2 kar ni kritično glede na to, da ima ta repetitor 15W HIHI). Poleg tega smo na koč postavili še anteno za televizijo, ko sem že bil na strehi.



Sabotin nad Novo Gorico

Sledil je premik in zamenjava starih anten s X50 na stolpič na 10m višine. Repetitor se je po tem remontu že dobro oglašal. Nekaj je zafrkaval CPU, a se je vnesel. Demontirali smo obstoječi anteni za 2m, ki sta imeli obupen SWR in 2x 20m kabla rg58!!! ki ni bil ravno v dobrem stanju.

Nato pa so se pričeli problemi: CPU v samem repetitorju ga pričel je nekaj hudo sračkati in repetitor se je odpiral samovoljno in ostajal na oddaji. Sledila sta 2 pohoda na Sabotin, prvi je bil poskus preprečiti odpiranje repetitorja, a ni bil problem v squelchu, kot smo mislili, temveč v CPU. Tako je pri drugem obisku nam ni preostalo drugega kot da je z nami odšel v dolino (na božični večer). Šele ko smo prišli v sobo kjer je postavljen repetitor, smo

ugotovili, zakaj se je CPU zmešalo – poleg njega je viselo kakih 20 kg domačih klobas, ki so omamno dišale in Andrej je ob demontaži prav veselo cvilil (ni za spregledat, da sva morala par teh uničevalcev repetitorjev uničiti pred odhodom z kozarcem odličnega mareličnega žganja). V roke je bolnika nato prevzel s57bat in ga z veliko macolo in par zamenjav drobovja ponovno spravil v red. Pregledana pa je bila tudi antena in videli smo, da postavitvev antene (med žicami za sidranje) totalno deformira njen sevalni diagram in SWR (mogoče je udarila tudi kakšna strela v bližino). Posledica tega je bila, da je za ponovno montažo, ki se je zgodila 30.12.2007 Andrej pripravil 2m visok količek, da smo višino antene spravili na 12m in na vrh dali anteno X300. Stojan S57KZS je količek tako privijačil, da bo prej Sabotin dol padel kot da se tisti podaljšek odvijje HIHI (kamionisti so pač taki). Zamenjali smo tudi kabel in konektorje profesionalno z bužirkami zaščitili, tako da ne bi smelo prihajati do motenj in slabih stikov zaradi meteoroloških razmer. Testi so bili spodbudni in končno so se lahko iz Nove Gorice (ki je totalno v senci za ta repetitor) lahko oglašali z gumico in z 0,5W s signali 59++.

Trenutno stanje je kar zadovoljivo (potrebne bodo še manjše izboljšave in dodatek mase na stolpič), saj repetitor pokriva celotno zahodno Slovenijo: odpirajo ga od Kobarida-Tolmina do Poreča, preko Hrušice (pri Ilirski Bistrici) z malo bolj resnimi antenami. Iz obale: iz Izole in Hrvatina prihajajo gor s 5W pa z »malo boljšo anteno« (vertikalka na hiši HI), s59av/m pa tudi iz mobila v Portorožu in 8W. Nova Gorica in okolica je dostopna z gumico in par W, ravno tako Kras (s52rz prihaja UFB

okolica Sežane). Manjši problem je vzhodna Vipavska dolina, ker je delno zaprta za Sabotin, vendar Ajdovščina preizkušeno deluje s 5-15W in vertikalko. Pokrito je celotno področje IV3, tako da tudi če s XYL ali YL ste na modnih nakupih se boste lahko kratkočasili z nami medtem ko čakate, da draga pride iz trgovine!

Sedaj je repetitor tukaj in pričakuje samo uporabnike. Z obale je lahko edini problem močni repetitor na isti frekvenci nad Porečom, a mislim, da se bo vseeno lahko delalo brez problema. Rep repetitorja je zelo kratek, tako da ne se čudit, če ne bo odziva, raje par krat pokličite CQ, pa boste hitro videli ali gre skozi ali ne. Trenutno še ni identifikatorja repetitorja, bo pa prišel, ko bomo potegnili do njega še Echolink prehod in bo imel govorni identifikator (tako kot s55vzv).

Zahvaljujem se vsem, ki ste nam pomagali na takšen in drugačen način, saj brez vseh ne bi bilo mogoče doseči tega. Posebna zahvala gre Andreju S56ZAB, ki se neumorno vozi po s5 in pomaga kjer se le da in CBRK Soča za prostor in vzdrževanje prostora ter ekipi za montiranje anten (s57kzs, s56pa, s56jej). Seveda pa brez nesebične pomoči s51km in s57bat ter radiokluba Papir Vevče s59dzz postavitve repetitorja bila tehnično neizvedljiva. Hvala!

Sked smo določili v sredo ob 21 uri, tako da ste vsi vabljeni, da se skedov udeležite, saj je repetitor namenjen vseh hamom. Upam, da nam bo uspelo s tem repetitorjem znova povezati zahodne in manj zahodne hame ter ponovno vzpostaviti komunikacijo med nami ob bivši Rapalski meji.

Se slišimo na RV54 (ex r3)! Boštjan S55O

N1MM Logger

Free Contest Logging Software

TRETJI DEL

Preden se lotimo nekoliko bolj konkretnih zadev, razčistimo še dva pojma, s katerimi se bomo srečali v nadaljevanju. Prvi je baza (database), drugi pa dnevnik (log). V vsaki bazi imamo lahko shranjenih več različnih dnevnikov. Baza ima končnico **.mdb**. Privzeta baza, ki nam jo program ponuja na začetku, se imenuje **ham.mdb**. Nahaja se v istem imeniku, kot vsi glavni sestavni deli programa. Smiselno je, ni pa obvezno, da za vsako vrsto tekmovanja (npr. WW 160m, ARRL DX, 3Z memorial, itd.) ustvarimo ločene baze. Nato za vsako leto v ustrezni bazi odpremo nov dnevnik. Tak način nam omogoča, da imamo vse zadeve, ki nekako sodijo skupaj, lepo urejene. Zamislite si, da različne baze predstavljajo police v omari. Na vsako polico zlagamo le dnevnike za eno vrsto tekmovanj. Ko bomo kaj iskali, bomo točno vedeli, na kateri polici imamo kaj spravljeno. Res pa je tudi, da vam nihče ne prepoveduje, da imate na policah nered – malo tega in malo onega. Samo da se znajdete ☺.

Zelo pomembno je, da se priprav na tekmovanje lotimo pravočasno. To še posebno velja v primeru, ko programa še ne obvladamo najbolje. Še pomembneje je to v takrat, ko nam program direktno ne podpira tekmovanja, v katerem želimo sodelovati. V tem primeru se lahko zgodi, da bo potrebno poizkušati, katero od podprtih tekmovanj nam bo omogočalo čimmanj ročnega dela in popravljanja po zaključku dela. V primeru predstavljenem v nadaljevanju ne bomo imeli

problemov. CW del WW 160m tekmovanja se nahaja na seznamu podprtih tekmovanj.

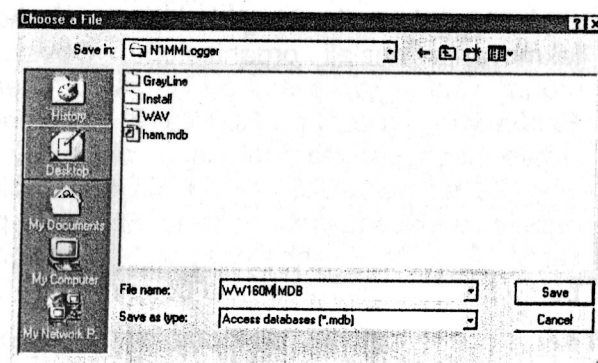
Pred začetkom preučimo **pravila** tekmovanja. Ponavadi te podatke najdem na spletni strani, ki jo ureja SM3CER. Poleg koledarja in izvlečkov pravil, najdete tu tudi povezave na spletne strani posameznih organizatorjev (<http://www.sk3bg.se/contest/>).

Zelo pomembno je, da preverite, in po potrebi nastavite, **uro** in ustrezen **časovni pas** na vašem računalniku! Obvezno morate imeti nastavljen lokalni čas in pasovni čas GMT+1.

Tako, sedaj zaženimo program in se lotimo resnega dela.

Kreiranje nove baze

Bazo naredimo preko glavnega okna programa in sicer **File->New Database...** Odpre se spodnje okno, ki nam ponudi ime nove baze **New.MDB**. »New« spremenimo v **WWW160M** in kliknemo **Save**.



Odpiranje novega dnevnika v bazi

Ko imamo bazo pripravljeno, moramo v njej odpreti nov dnevnik, v katerega se bomo shranile zveze (**File->New log in Database**). Tu nas čaka nekaj več dela, kot v prejšnjem koraku. Nahajamo se na zavihku **Contest**. Najprej nastavimo **Log Type**. Z drsnikom poiščite **CQ160CW** in ga izberite. Sledi vnos

datuma, kdaj se tekmovanje prične (**Start date**, v obliki YYYY-MM-DD).

V spodnjem delu nastavimo **kategorije** glede na število operaterjev, moč oddajnika, vrsti dela in članstvu v klubu. Ti podatki se bodo zapisali v dnevnik, ki ga bomo na koncu tekmovanja poslali organizatorju. Obvezno moramo nastaviti še naš oddan raport (**Sent Exchange**), pri tem pa RST (599) izpustimo! Na to nas opozarja tudi napis ob polju. V WW160 se poleg RST-ja oddaja še oznaka države. V našem primeru je to S5, slišal pa sem tudi že SI. Zavihka **Associated Files** ne bomo potrebovali. Nastavitve potrdimo z **OK**.

Ker smo se odločili, da bomo v današnjem primeru računalnik uporabljali zgolj za vodenje dnevnika, nam ni potrebno storiti nič več posebnega. Pri tem domnevam, da imate že odprta glavna okna, ki smo jih spoznali v prejšnjem delu zgodbe o programu. Smiselno bo, če si odpremo še okno z množitelji. Potrebovali bomo seznam držav in pa seznam WVE zveznih držav in provinc. Oboje se nahaja v skupnem oknu, ki ga priključimo preko **Window->Multipliers** (ali z bližnjico

Ctrl+J). Okna si razporedimo, kot nam najbolj ustreza. Ena od možnosti je prikazana spodaj.

Pametno je, da testno vpišemo nekaj zvez in preverimo, če vse deluje tako kot bi moralo. Te testne zveze bomo lahko kasneje, pred pričetkom tekmovanja, izbrisali.

O samem vpisovanju zvez ne bomo na tem mestu povedali nič novega. Vse kar je v tem trenutku potrebno obvladati je bilo povedano v prejšnjem delu. Oglejmo si raje, kako po koncu tekmovanja naredimo obliko dnevnika, ki jo zahteva organizator (običajno Cabrillo).

Preko **File->Export** pridemo do okna, ki nam ponuja izvažanje dnevnika v nekaj standardnih formatih (ADIF, Cabrillo, TXT - Generic), ki nam omogočajo pošiljanje ali pa uvažanje zvez v naš najbolj priljubljen program za vodenje »običajnih« zvez. Naredimo lahko zbirni list, izvozimo funkcijske tipke, seznam telnet DXClustrov in še kaj bi se našlo. Ko izberemo **Export Cabrillo to file...** nas program opozori, da preverimo naš oddan raport (v temle primeru je to S5 ali SI). RST bo dodan avtomatsko.

- Export ADIF to file
- Export Cabrillo to file...
- Export to File (Generic)
- Export REG1TEST to file by band...
- Print Score Summary to File...
- Export Call History...
- Export Packet/Telnet Buttons to file...
- Export Telnet Clusters...
- Export Function Keys to File

Z klikom na **OK** se nam odpre standardno okno, ki od nas zahteva vnos imena datoteke, kamor se bo dnevnik zapisal. Privzeto ime je vaš klicni znak. Končnica se razlikuje glede na format izvoženih podatkov - **.LOG** za Cabrillo, **.ADI** za ADIF in **.TXT** za navaden tekstovni format.

Tako! V glavnem je to tisti minimum, ki ga moramo poznati za najosnovnejše kreiranje dnevnika, vnos zvez in pretvorbo dnevnika v eno od standardnih oblik za izmenjavo podatkov. Marsikatero zanimivo možnost smo preskočili a bo še več kot dovolj časa, da se z njimi spoznate. Prihodnjič bomo pričeli računalnik uporabljati tudi kot elektronski taster. Če že vnašamo zveze v elektronski dnevnik ne vidim razloga, zakaj si nebi še nadalje olajšali delo. V nadaljevanju naš čaka še integracija DXClustra (kadar je dovoljen) ter povezava med postajo in računalnikom za izmenjavo informacij o frekvenci in vrsti dela (če nam postaja to omogoča).

Uspešno udeležbo v CQ WW 160m in čimmanj zapletov pri nastavljanju in uporabi programa!

Jure, S57XX

S50balni

10. TRADICIONALNI SILVESTERSKI SKED GLASILA S5 OBALNI

Zgodba o 10. silvesterskem skedu se prične prav tam, kjer se konča tista s prejšnjega devetega, polna lepih spominov na preživeto dogodivščino z zasneženega in mrzlega Slavnika. Sicer o tem je bilo že pisano. Namreč po vrnitvi na Kozino ob pivi v bifeju na črpalki, sem vprašal »Konec leta gremo spet?«, pa sem dobil soglasen, nekoliko očitajoč odgovor »Seveda, kaj sprašuješ!«.

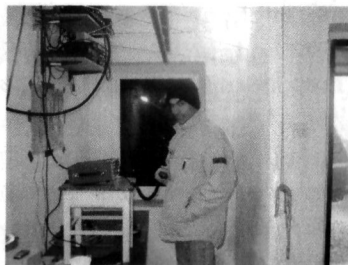
Prejšnji skedi iz Slavnika so po večini izgledali tako, da smo nekaj minut pred odhodom zmetali kramo v avto in gas na hrib, prihod v mraku in nato vlečenje »dratov« še prve minute skeda. Tokrat je moralo to izgledati drugače, bolj novoletno dopustniško...

Z Agarjem S56RGA sva večkrat, tekom sedaj že prejšnjega leta modrovala, kaj je potrebno za naslednji sked narediti, kakšne antene in kam jih zapeti, speljati oziroma dvigniti. Končno se je leto 2006 le začelo poslavljati in tako je bilo potrebno realizirati vse načrte. Za postavitev antene za KV je Agar nabavil aluminijske cevi, vrvi, da pa ne bo mrzlo še prikolico drv in cevi za dimnik.

Po tistem smo vsi nekoliko upali, da bo letošnja mila zima le pokazala zobe in nam podarila nekaj snega, da bi bilo vse skupaj bolj zanimivo. Pa vendarle je v začetku tedna pred odhodom Slavnik zasnežilo. Iz Kopra je bil pogled nanj čudovit. Takoj pokličem Agarja in rečem »A si videl, Slavnik je že bel«. Takoj odgovor »Lepo, a greva pogledat gor koliko ga je?«. Zvečer sva se že peljala s Patrolom na kucelj. V prtljažniku pa še nametala večino težjih stvari, kot postaje, linči, agregat itd., saj človek ne pozabi, da je to lažje voziti, kot vleči na sankah. No na vrh sva prišla brez težav, saj je snega zapadlo le za kak centimeter. Med tem, ko je sneg v naslednjih dneh

počasi a ustrajno kopnel je Agar odpeljal goščo večino potrebne krame.

30. decembra zjutraj sem se s težavo prebudil, saj po poznanem pravilu: nič ne naredi danes, kar lahko jutri, sem še ob 4 zjutraj »pajzla« dipol za 80m. Pa vendar namečemo še mojo kramo v jeep-a in odhod s postankom na Kozini, kjer sva z Agarjem nabavila še obilno zalogo hrane s poudarkom na kranjskih klobasah, postanek na kavi v bifeju na črpalki, da sem prišel k sebi in na Slavnik.

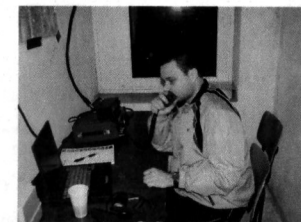


Slavnik nas je pričakal zaviti v gosto meglo in se od nas tudi tak poslovil. Takoj sva pričela s postavljanjem anten. No ne ravno. Prej je bilo potrebno še malo kaj povrtati, polotati, itd. Vseeno no postavljanje anten. Na vrh našega stolpa sva postavila vertikalko za 2m, takoj pod njo vrh inverted-vee za 80 in 40m. En krak za 80 je bil nato speljan na drog postavljen na Tumovi koči, drugi pa na 9m aluminijski stolp cca. 25m, po položnem pobočju oddaljen od amaterske kočice. Kraka za 40m pa pod pravim kotom eden na koto Slavnika ter drugi po pobočju. Na koncu je bilo vse skupaj postavljeno na kar spodobno višino. Pri postavljanju se nam je še pridružil Niki S57MSE, tako da je delo potekalo kar hitro. Za konec nas je še čakala postavitev dimnika in s tem zaključek zunanjih del. Ker so antene »špilale« brez težav s SWR 1:1, smo se lahko začeli ukvarjati s prijetnejšimi opravili, kot kurjenje peči, pečenjem klobas... Med tem nas je obiskal še Ivi S52VW, ki

je pripešal iz Podgorja. Do večera ob dobri hrani sva z Agarjem naredila še nekaj zanimivih zvez na 80m in odšla spat.



Naslednje jutro je bil Slavnik še vedno zaviti v meglo, tako da sva se bolj držala kočice. Čas sva si krajšala na 2m z zvezami iz doline. Popoldne nas je presenetil še z obiskom Graziano S50J, ki je prav tako, kljub slabemu vremenu prišel iz Podgorja na Slavnik. Okoli 3. ure popoldne je poklical še Gregor S53RA, da je prispel v Kozino in ga je šel Agar iskat s postankom v trgovini po zadnje zaloge, saj sva tiste od prejšnjega dne kar do dobrega oklestila.



Čas hitro teče in že je bila ura 6 popoldne, ko je bilo potrebno pričeti s sedaj že tradicionalnim skedom. Gregor je vzpostavljala zveze na 2m, jaz pa sem se drl na 80m, Agar pa skrbel, da ni nič manjkalo in da je fanj dišalo iz peči. Aktivnost je bila dobra, tako da je bilo vzpostavljenih na 2m 72, na 80m pa 53 zvez. Po končanem skedu sta se nam še pridružila Pavle in Dejan in smo tako skupaj pričakali novo leto ob dobri hrani in pijači. Od 1 zjutraj na novega leta dan smo še poskusili

vzpostaviti zvezo na 40m z Danetom ST2T (S57CQ), vendar se Dane ni mogel oglašiti zaradi težav v Sudanu. V zameno pa se nam je na CQ iz afriškega kontinenta oglašil Brian Z21GC.



Zjutraj so se nam še pridružili še Branko, Igor, Lea in Lara iz Offroad kluba 3kraji in nam pomagali pospraviti še preostale zaloge hrane in pijače. Nato je še sledilo pospravljanje opreme in odhod v dolino iz še vedno zamegljenega Slavnika, s postankom na kavi na Kozini.

Pa do slišanja konec tega leta iz istega mesta ob isti uri...

73 de S53RA, S56RGA in S57RW!

Zm zveze:

S56HCE	EDO	S53CR	BRANKO
S55M	ADI	S57TRP	ANDREJ
S57MSE	NIKI	S57LO	BORIS
S56ZSK	SREČKO	9A3APN	
S55SL	LEON	S58RU	RUDI
S59DGO		S57C	BRANKO
S51EQ	NERINO	S57RJ	JOŽEF
S55SR	SAMO	S56ZBF	BRUNO
S53AT	MARIJAN	S57ET	RADO
S57JEL	FRANKO	S56GTG	MARJAN
S56JJV	VOJKO	S57SE	MELITA
S56KDO	DANILO	9A6AIV	GORDAN
S57F	DEJAN	S52EM	MIRKO
S56ZCL	LUCIANO	S59AV	VANJA
S51WI	STOJAN	S52MD	MILAN
S56WBI	IVAN	S53N	
S56ZTT	VILJAM	S57PY	MLADEN
S56KLT	ANTON	S56ZSS	
S56GD	DANILO	S55C	ZDRAVKO
S53AU	MATJAŽ	9A3AEP	EMANUEL
S57DV		S56PEN	BOJAN
S58DX	NERMIN	S56FMZ	MIRKO
S52VW	IVAN	S52RR	ROMAN
S57EBY	DORIS	S56FQC	STOJAN
S52KV		9A3AVT	
S51VI	VALTER	S57BF	FRANC
9A3AVW		S56WDN/m	DEJAN
9A2VF		S52RZ	ZDRAVKO
S57AZW	ELIZEJ	S51ZG	JANEZ
S59ABL		IW4DGS	MASSIMO
S53TK	KIKO	S57WO	
S57MHR	MIRAN	S51RP	RUDI
S57RR	ROBERTO	S57WOM	
S56PVN	ANDREJ	S56OA	OGNJEN
S53AF	JOŽE	S57RWW	DARIJAN
S57GB	BOŠTJAN	9A3ANK	DINO

KV zveze:

S58AW	BRANKO	S52RO	STANE
9A3ARN	NENAD	S57ONE	ANKA
HA6IAY	TAMAS	S58RU	RUDI
S56GD	DANILO	S56C	ALEN
S59ZZ	RADO	DB4CB	CAZIM
IZ7GJX	ROBY	YZ1VZ	ZORAN
S57F	DEJAN	IT9MUF	MARCELLO
S53AT	MARIO	S59DKR	JURE
S55SL	LEON	YU7DZ	ZDRAVKO
S57JEL	FRANKO	YU7QL	LACI
S51OZ	ZVEZDAN	YU7AZ	ZLATKO
S57XX	JURE	YO2BRL	ROMULUS
S53VS	SREČO	EB5CNK	ANTONIO
S50J	GRAZIANO	EB3EKB	JOSE
S57ET	RADO	I0AYA	ANGELO
S55M	ADI	S52MD	MILAN
S57MHR	MIRAN	S53KP	MAKS
S56PVN	ANDREJ	S53CR	BRANKO
S57DV		DB3DA	HERBERT
S53TK	KIKO	S58MU	MILAN
S53AU	MATJAŽ	DM3KTO	BEN
SP6JQF	FRED	DH5EQ	MARKUS
SP3GFP	RICHARD	DG2RBH	
S54A	IVAN	S59AV/QRP	VANJA
IZ5IJY	SANDRO	S52LB	LUČKO
S52LB	LUČKO	Z21GC	BRIAN
S57AZW	ELIZEJ		

MIRKOTOVE ZGODBE X

JAPONSKA

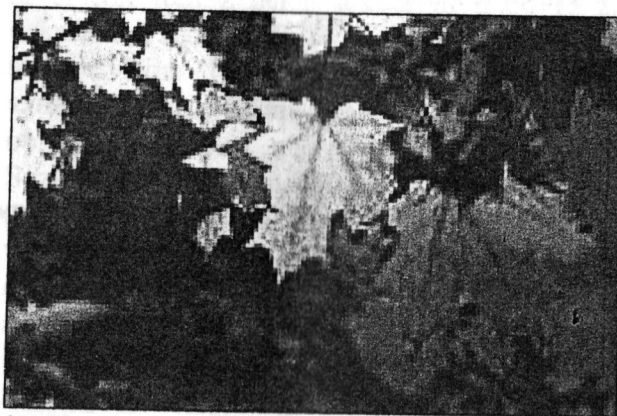
Zgodba o prijateljstvu IV

Srečanje z odtujeno, plehko, vesternizirano, oziroma, bolje rečeno amerikanizirano Japonsko me je šokiralo. Ponudba tiste deklice je seveda laskala moji moški nečimrnosti, in, če sem iskren, me je tisti zelo mladi košček mesa v srednješolski uniformi kar pošteno zamikal. Obenem pa se mi je takšna bežna sprostitev brez kakršnihkoli čustev upirala. Za dekličino ponudbo se je nekje globoko v ozadju skrivalo hrepeneje za ljubeznijo, razumevanjem, hrepenenje, nekomu nekaj pomeniti, hrepeneje za nečim, kar dekletce še ni doživelo. Kar videl sem starše, ki delajo po ves dan, da bi odplačevali račune in kredite, zvečer pa, utrujeni, razdraženi nimajo časa za pogovor in se dekletovih vprašanj, skrbi, potrebe za pogovorom in nežnostjo rešijo z nekaj tisočaki, da gre v disko ali si kaj kupi, oni pa se lahko napijo in spočijejo za naslednji delovni dan. Kar zgrozil sem se! Nisem pobegnil pred tistim, kar mi je ponujala, ampak pred tistim, česar ji nisem mogel dati...

Ne Ferjani Nabil ne Kenan Konolu me naslednje jutro, na avtobusu proti Hiroshimi, nista vprašala, kam sem prejšnji večer izginil, pa saj verjetno nista niti opazila. O *Hiroshimi* je bilo napisano že toliko knjig in posneto toliko filmov, da bi le stežka povedal karkoli novega. Muzej atomske bombe z grozljivimi eksponati in fotografskimi posnetki pove, da je Japonska plačala strahovito ceno za udeležbo v

vojni. Naj se, kot piše ob vходу v muzej, kaj takega nikoli več ne ponovi. A kaj, ko še vedno obstajajo puhle glave, ki rožljajo z orožjem in svetu vsiljujejo svoj prav in svoje videnje pravičnosti, v resnici pa le ščitijo svoje interese... V Parku miru me je pretresel pogled na tisoče in tisoče *senbazuru* origamijev, ki jih Japonci podarjajo bolnim ali z njimi, podobno kot mi s cvetjem, krasijo grobove. *Senbazuru* je tisoč iz papirja zloženih likov žerjavov, medsebojno povezanih v niz - simbolično bolnemu prinesejo zdravje, umrlemu pa mir v onostranstvu. Japonci cvetja, ki ga uporabijo v *ikebani* ne zmečejo v smeti kot pri nas, temveč ga ali vržejo v potok in tako simbolično vrnejo naravi, ali pa sežgejo, enako pa sežgejo (kot daritev nebu) tudi *senbazuru*, ko ti začnejo razpadati zaradi vlage ali sončnih žarkov. Pravijo, kar nas je razveseljevalo, zasluži spoštovanje in ne metanje na kup smeti. Pa saj še kmet, ko vpreže konja, tega potreplja »*Gomen ne!*«,

(»Oprosti, ker te mučim, a potrebujem tvoje delo!«)...



javor

Popoldne smo se odpeljali proti *Miyajimi*, enemu od treh najlepših pejsažev na Japonskem. Otok ima obliko speče ženske, krasi ga pa čudovit šintoistični hram s *torii* (simboličnim vhodom v svetišče), ki kot da plava na vodi. V *ryōkan* (hotel v japonskem stilu) so nas namestili, in kot je običaj v takšnih hotelih, smo se najprej skupali v *ofurō* (klasični japonski kopeli) ter preoblekli v udobno *yukato* (kimono). Tradicija kopanja, oziroma relaksacije v zelo vroči vodi – telo pred tem temeljito umiješ in zdrgneš in v vročo vodo zlezeš povsem čist – izvira morda iz starega običaja kopanja v *onsen* (vročih izvirih) - Japonska je vulkanskega izvora in kot taka polna vročih vrelov. Tudi večerja je bila čisto japonska in strežba po japonskih običajih.

Dnevi po povratku z izleta so minili v trenutku in le bežno se jih spominjam (obisk *kabuki* gledališča, obisk tokijske borze, tečaj *ikebane* itd)- še dobro se nisem zavedel, že je tu bila poslovilna zabava. V dveh tednih so se med nami, udeleženci potovanja po Japonski, stkale marsikatero prijateljske vezi in slovo je bilo kar ganljivo. Vsakdo je v slovo povedal nekaj besed, dekleta iz Koreje so, oblečena v *hanbok*-e zapela znano korejsko pesem *Arirang*, in v zadregi, kaj naj jaz povem v slovo, sem se spomnil kasete z ljudskimi pesmimi, ki sem jo hranil za Kumiko, na kateri je bila posneta tudi znana záhorska pesem »Fala« (»Hvala«). Opravičil sem se, da ne želim s svojim krakanjem kvariti pesmi ter pred predvajanjem povedal prevod besedila. Izmenjava naslovov, solze, obljube, da si bomo pisali, da bomo ostali v stiku...

Zvečer, še pred poslovilno zabavo, me je poklicala po telefonu gospa *Suzuki*, JH7GPT.

Kakšne načrte imam za naslednje dni, oziroma, za kateri dan načrtujem obisk v *Haramachiju*, jo je zanimalo. »Hm, potovanje proti severu, do *Kóriyame*, obisk pri JA7IKQ, nato naprej do *Sendaja* in do *Matsushime* ter nato *Haramachi*.« sem ji razložil svoj potovalni načrt. »Boljši predlog imam, in JA7IKQ se strinja z njim. Jutri ob 11. uri bodi pripravljen v avli Instituta, pa boš izvedel podrobnosti.« mi je naročila in odložila slušalko.

Naslednjega dne se je v avli pojavila elegantno oblečena gospa približno mojih let, se predstavila kot prijateljica g-e *Toshie Suzuki* ter povedala, da jo je gospa *Suzuki* prosila, naj poskrbi zame, da varno pridem na vlak. Hrabro je zgrabila večjo od obeh potovalk, ki sem ju imel pripravljeni ter skoraj padla. Potovalka, polna knjig, je tehtala skorajda toliko kot ona! No, pa saj tudi druga potovalka ni bila skoraj nič lažja... Na železniški postaji *Ueno*, od kjer odhajajo vlaki proti severu, sva potovalki shranila v garderobno omarico. »Pojdimo nekaj pojesti. Do odhoda vlaka je še dobri dve uri.« je predlagala. Ko sem v restavraciji hotel plačati račun ter ji povrniti denar za vozovnico, ki mi jo je po kosilu potisnila v roke, je denar vljudno a odločno zavrnila: »Vse je že urejeno z g-o *Suzuki*!«, ter me pospremila do vlaka.

Z JH7GPT sem se spoznal le nekaj mesecev prej, v eni od tistih redkih zvez, ko s korespondentom že po nekaj minutah klepetáš kot s starim znancem. *Toshie-san* je zelo aktivna v maritime-netu na 21 430, aktivno spremlja potovanja posameznih jaht preko Pacifika in njena družina je gostila že prenekaterega pomorščaka. Tudi, ko sem

prišel, sta v hiši že bili dve gostji iz Nove Zelandije – Alison ter Paula Zoro, ki kar ni mogla skriti svojih dalmatinskih korenin (njen oče je namreč izhajal s Korčule), obe pa sta na Japonskem delali kot profesorici angleščine. Kmalu se je hiša napolnila z lokalnimi DX-arji ter člani maritime neta in iz večerje je kmalu nastal pravi-pravcati hamfest. Seveda sem previdno molčal o tem, da sem contestster – *Toshie-san* mi je v enem od pisem zaupala, da nas člani maritime netov ne marajo preveč zaradi ogromnega QRM, ki da ga bojda povzročamo. Naj tu omenim, da ves čas bivanja na Japonskem nisem imel nobenih resnejših težav pri sporazumevanju. Res, da se japonski zelo razlikuje od indoevropskih jezikov, ni pa prav nič težji od, recimo, italijanščine, bogat z vokali pa zelo prijeten za ušesa. Največjo težavo predstavlja veliko število istopomenk, (ki omogočajo duhovite besedne igre) ter zelo pestra uporaba onomatopej. Celo *haiku*

Asagao no
Hana ni hana kamu
Musume kana

(V cvet slaka
briše nos
mala deklica)

skriva v sebi onomatopejo za smrkanje: asagao
hana hana kamu kana...

Še največ težav sem imel, kadar je kateri od Japoncev skušal govoriti v angleščini – tedaj sem se največkrat izgovoril, da angleščino ne obvladam dobro (kar se jim je, prepričanim, da

vsi belci govorimo angleški, zdelo neverjetno) ter jih prosil, naj raje govorijo japonski.

Alison se je zjutraj morala žal posloviti, tudi obe domači hčerki sta morali v šolo, JH7GPT, gospod Suzuki, JA7PNQ, Paula Zoro in jaz pa smo se odpeljali proti *Sendaiu* in naprej proti *Matsushimi*, naslednjemu od treh najlepših pejzažev na Japonskem, proti kraju, ki ga je *Matsuo Bashó*, eden od največjih, če ne največji japonski *haiku* pesnik v svoji potopisni knjigi *Oku no hosomichi* (Ozka steza proti severu), opisal:

Matsushima ya
Aa Matsushima ya
Matsushima ya

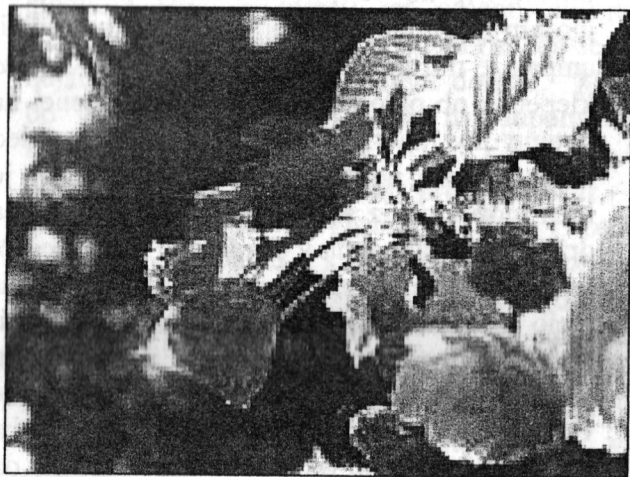
(Matsushima!
Ah, Matsushima,
Matsushima!)

Mi bi rekli, da je *obnemel* ob lepoti tisočernih otočkov najrazličnejših oblik, poraščenih z borovci, ki kraju dajejo ime: *matsu* – bor, *shima* – otok ali otoki (japonski jezik nima slovnične množine). Tvegala bom malo literarno digresijo: medtem, ko pesniki na Zahodu opevajo skoraj ezoterične, nedosegljive ideale Lepote, Ljubezni, Sreče, itd, pesnik na Vzhodu lepoto doživi in najde v drobnih, vsakdanjih stvareh, ki ga obkrožajo, v cvetu ob plotu, žabi, ki je skočila v ribnik, šumu vetra v borovcih, in zunanjih »okraskov« ne potrebuje. Motijo ga, tako kot težka pozlata okvirja odvrta pozornost in skriva bistvo slike, ki jo uokvirja. Tako v *waki*

Miwataseba
hana mo momiji mo

nakarikeri
ura no tomaya no
aki no yugure

Kamorkoli pogledaš
Ni ne (češnjevega) cvetja ne (škrlatnega)
javorovega listja
V ribiški vasici
Tega jesenskega večera.



Japonska češnja

Ni ne češnjevega cvetja ne javorovega listja (dveh japonskih simbolov lepote), le zgoščena lepota jesenskega večera v ribiški vasici. Naslednje jutro nas je čakala precej dolga pot proti *Inawashiro* jezeru, kjer smo imeli dogovorjeno srečanje z JA7IKQ. Spotoma smo se v bližini *Fukushime* ustavili ob Agronomski fakulteti, ki je praznovala neko svojo obletnico ter ubčudovali tekmovanja drvarjev, ki so brez kakršnihkoli varovalnih pripomočkov, oblečeni le v kratke hlače in z *lisičjemu repu* podobno žago med zobmi plezali na skoraj 30m visok bor, kjer je vsak moral odrezati po eno vejo ter se varno spustiti

nazaj na zemljo. JA7IKQ nas je že čakač motornim čolnom in nas odpeljal preko jezera, po velikosti podobnega Bodenskem, ter nas odpeljal na nasprotno stran, kjer je imel zasidran svoj ponos, 12metrsko Elanovo jadrnico. Kratek piknik na krovu jadrnice in ganljivo slovo od družine *Suzuki*, ki soinsistirali, naj pred povratkom v Jugoslavijo vsaj še za kakšen dan pridem v *Haramachi*, nato pa sva z JA7IKQ krenila proti *Aizu Wakamatsu* na ogled atraktivnega mestnega muzeja, nato pa proti domu v *Kōriyami*, mestu, velikem približno kot naša Ljubljana, kakšnih 300 km severno od Tokija. Ravno tistega dne je v *Kōriyami* bil lokalni šintoistični praznik in ulice so bile polne ljudi, stojnic s spominki in osvežilnimi pijačami, ter zelo živahne. Posebno atraktiven je bil pogled na *omikoshi*, prenosne lesene šintoistične tempeljčke na nekaj metrov dolgih »ročkah«, bolje rečeno tramovih, ki so jih, poplesavaje in ob vzklikih *wasshoi, wasshoi* prenašale le v »gate« (kakršne vidimo na *sumó* rokoborcih) oblečene skupine mladcev. Zadeva mora biti presneto težka, saj je znoj kar lil od njih. V mestu smo se srečali tudi z nekaj lokalnimi hami in z nekaterimi, recimo JR7BEX, ki se ga je zaradi telesne višine (185 ali nekaj takega cm) prijel vzdevek *Kirin* (»Žirafa«) smo se dogovorili za obisk na domu naslednjega dne. Pri *Suzukijevih* v *Haramachiju* ni bilo priložnosti sesti za postajo, JA7IKQ pa je po večerji vključil postajo in TL-922 ter ponudil, da napravim nekaj zvez. Kmalu sem na 14 185 našel neki YU »gastarberski« net z nekaj postajami iz YU, DL, SM7LPJ in stari prijatelj iz Gevgelije, Đoko, sedaj Z35A. Verjetno jim je bila atrakcija, slišati postajo iz JA, ki govori v srbohrvaščini, kot je bila mojem gostitelju in

njegovi XYL JA7KLM eksotika, poslušati tuj jezik, ki ni angleščina. ☺ Đoko je o »atrakciji« odhitel poročat na 80m, žal pa je Janko, YU3RW (sedaj S59D) prišel na 20m prepozno, ko smo postajo že izključili in klepetali o drugih stvareh. Naslednje jutro smo obiskali hama (znak sem žal že pozabil), ki je delal le z 10W in dipolom za 15m obseg le četrta metra nad ograjo okrog hiše. Ponosno je pokazal kartico od YU1EXY in še nekaj YU hamov, potem pa je izpisal »2nd QSL« za kakšen ducat YU postaj, ki zveze z njim še niso potrdile. Seveda sem jih po povratku poslal direktno na domače naslove in od večine tudi dobil odgovor. Pri JR7BEX me je impresioniral 30m »cranck-up« stolp s 6 el tribanderjem in 2 el »shorty forty« plus »shunt fed« za delo na 80 in 160m obsegih. Še bolj me je pa »Kirin« presenetil s ponudbo zaposlitve. Koncesijo ima za obnavljanje (barvanje) oznak na cestiščih in ulicah skoraj po celi *Fukushima* prefekturi, ponujena plača pa je (nevarnost zaradi prometa ter škodljivost zdravju zaradi vdihavanja izpušnih plinov) bila zelo visoka celo za japonske pojme - \$ 5000 mesečno plus brezplačno bivanje v samskem domu njegove firme. Pogodba z Japonsko Fondacijo me je obvezovala, da potovanja na Japonsko ne izkoristim, da bi ostal tam, pa sem ponudbo težkega srca odklonil. Po kosilu sta me JA7IKQ in JR7BEX odpeljala dobršen kos poti do Tokya, spotoma pa smo obiskali kraj *Nikko* z grobom *shoguna Tokugawa Ieyasuja* (v nadaljevanju *Shogun* imenovan *Toranaga*), ki je zaradi vpletanja cerkve v lokalne politične razmere na Japonskem prepovedal krščanstvo, državo za naslednjih 500let hermetično zaprl pred vsemi tujimi vplivi ter, da bi preprečil krvave medklanovske vojne,

sistematično zmanjševal ekonomsko moč samurajske kaste, posredno pa s tem krepil položaj trgovcev in nastajajočega meščanskega razreda.

Po prihodu v Tokyo sem po telefonu JR9CIS potrdil že prej dogovorjeni prihod ter se dogovoril, da se naslednje jutro dobiva na železniški postaji v *Nagoyi*. Po obisku pri njemu naj bi skupaj obiskala še tretji od treh najbolj znanih japonskih pejsažev, namreč *Amanohashidate* (»Nebeški most«) v *Kyoto* prefekturi. Zavaroval sem si mesto v *shinkansenu*, potovalko s knjigami, ki mi je ves čas povzročala preglavice sem pa nekoliko nepredvidno, kot se je kasneje izkazalo, zaupal garderobni omarici na glavni železniški postaji. V *Nagoyi* me je pa zgodaj naslednje jutro čakalo neprijetno presenečenje – nihče me ni čakal. Kakšno uro sem se sprehajal med izhodom z železniške postaje in parkingom ob postaji, potem sem se pa ojunčil in poklical po telefonu. Slušalko je dvignila žena ter se z objokanim glasom opravičevala, da je JR9CIS prejšnji večer umrl bližnji sorodnik ter, da je moral nujno odpotovati v Tokyo. Seveda mi je bilo hudo zaradi nesreče, ki je doletela dobrega prijatelja in seveda sem izrekel moje globoko sožalje. Ne vedoč, kaj naj storim, sem poklical v *Osako* in *Kumiko* povedal, da se mi je potovalni načrt sesul. Na Japonskem se vse stvari dogovarjajo vnaprej (celo v hotelu boš le stežka dobil sobo brez poprejšnje rezervacije), in seveda nisem mogel kar sesti na vlak, pri nekemu pozvoniti in reči »Evo mene. Sem prišel par dni prej!« *Kumiko* je brez razmišljanja rekla »Pridi!« ter omenila, da bo zaradi kontrole pri zdravniku doma šele po 12. uri, tj. ne more me počakati na železniški postaji. Razočila je še, da moram v

Osaki z glavne železniške postaje do postaje *Umeda*, s katere vozijo lokalni potniški vlaki proti *Toyonaki* in ostalim mestom. V *Osaki* sem enega od mimoidočih vprašal za pot proti *Umeda* postaji in ko se je mladenič »saa...« popraskal za ušesom sem takoj uganil, da ne ve. Skoraj v istem trenutku pa se za mojim hrbtom oglasi prijazna, že sivolasa gospa: »V isto smer grem. Kar za menoj!« Smehljala se je, ko sem ji povedal, da grem obiskati svojo dolgoletno prijateljico, ob avtomatih za nakup vozovnic rekla »*Chotto omachi kudasai!*« (»Samo trenutek, prosim!«), mi potisnila vozovnico v roke, me pospremila do perona, s katerega so odhajali vlaki proti severu, pokazala, v kateri vlak naj vstopim, povedala, da izstopim na četrti postaji, se priklonila v pozdrav, počakala, da vstopim ter se, ko so se vrata vagona zapirala, nasmehnila, pomahala z roko in odšla.



In, končno je nastopil trenutek, o katerem sem tolikokrat sanjal – srečanje s prijateljico, s katero sva se dopisovala že leta in leta, delila podobne sanje in podobne poglede na svet, s katero sva se razumela skoraj kot brat in sestra, ki je postala kar del mojega življenja. Tudi njene hčerkice *Akie* sem bil vesel, šele dober mesec starega bitjeca. Prav nič ni zajokala, ko sem jo vzel v naročje, in tudi potem ne, ko sem ji s svojim medvedjim glasom zabrundal uspavanko kar v slovenščini, ampak je mirno zaspala. Kmalu sva s *Kumiko* klepetala ob ogledu slik, ki sem jih posnel na potepu po Japonski, nekaj ur trajajoč ogled kaset z njene poroke, pozno kosilo, ko se je njen mož vrnil iz službe (prepričal sem se, da drži tista krilatica, da v *Osaki* radi dobro jedo), pa poslušanje *Kumikinega* igranja na klavir (zelo rada ima Brahmsa in Liszta) po večerji. Nekoliko neprijetno sem se počutil le, ker smo se ponoči stiskali trije odrasli v stanovanju, ne večjem od manjše garsonjere (celo moja soba v Institutu je bila večja), pa sem sklenil, da gostoljubja ne izkoriščam predolgo, čeprav sta me *Kumi* in njen mož prepričevala, naj ostanem kolikor dolgo želim. Naslednji dan je sledil ogled *Osake* ter srečanja z JA3TYB in še nekaterimi radioamaterji, pa obisk *Kumikinih* staršev. Na srečo je pet let kasneje, ko je privekal na svet *Akiin* bratec, stanovanje postalo pretesno in se je družinica še pravočasno preselila k *Kumikininim* staršem, kajti v katastrofalnem potresu v *Kobéju* in *Osaki* 1995 se je zgradba, v kateri je bilo stanovanje, kar sesula in med stanovalci skoraj ni bilo preživelih.

Kasno popoldne tretjega dne sem se, kljub prigovarjanju, naj ostanem še kakšen dan, vrnil v *Tokyo*. Moja beograjska lektorka *Arakawa*

Midori se je vrnila na Japonsko in insistirala, naj bom nekaj dni njen gost. V Beogradu so sicer pričakovali, da ostane še eno leto, vznemirjala pa jo je naraščajoča politična napetost. »V manj kot letu dni bo v Jugoslaviji zelo, zelo vroče!« je zaskrbljeno govorila ter me spraševala o mojih načrtih, ko sva se sprehajala po *Asakusi* v Tokyu ali potepala po mondeni *Kamakuri*. »Vrag ni tako črn, kot ga slikajo!« sem jo tolažil ter omenil, da je situacija v Sloveniji veliko bolj mirna, da se v najslabšem primeru pač vrnem domov. »Če bo stanje nevzdržno, pridi na Japonsko. Obljubi mi!«

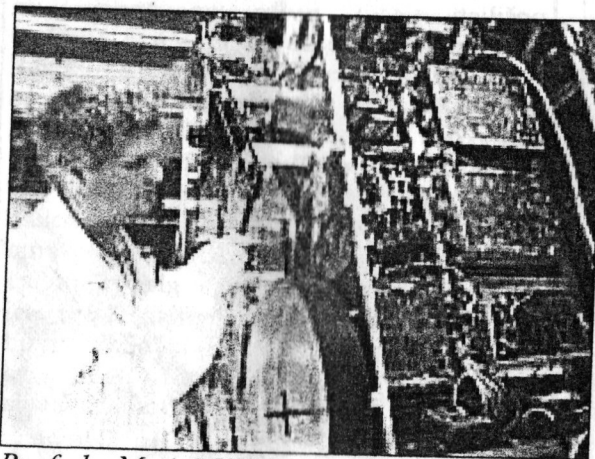
Denarja mi je začelo počasi primanjkovati – ko sem se vrnil iz *Osake* in hotel vzeti shranjeno potovalko s knjigami iz garderobne omarice sem z grozo ugotovil, da je ključ ne odpira. Oglasil sem se v uradu, ki je nadzoroval in vzdrževal omarice, tam pa izvedel, da je uporaba omaric omejena na 48 ur. Po tem roku se vsebina omaric deponira v skladišču, ob prevzemu pa plača ležarina v desetkratnem znesku za vsak dan zamude. Deset tisoč jenov (slabih 100 US \$) me je to stalo! 3000 jenov sem potreboval za letališko takso, drugih 3000 jenov za vlak do letališča, v žepu pa sem imel pa le še bankovec za 10 000 jenov ter nekaj drobiža. Profesorici pa tudi nisem želel obležati na grbi... In tedaj, dan pred odhodom, ko sem potrdil že tudi rezervacijo za polet proti Evropi, me je dosegel klic iz *Osake*. Na *Kumikin* naslov je prišlo zame priporočeno pismo iz *Oite* na *Kyūshūju*. »Odpri ga in povej, kaj piše!« sem jo prosil. »Letalska karta *Osaka – Oita!*« sem zaslišal čez nekaj trenutkov... Gospodu *Binu*, JH6JTE sem pred odhodom proti severu kot kontaktni naslov sporočil naslov iz *Osake* in

povedal, da bom v *Osaki* okrog 10. oktobra, iz malomarnosti se mu pa kasneje nisem več oglasil. ☹ Zelo mučno mi je bilo, JH6JTE razložiti, da že potrjene rezervacije za povratek domov najverjetneje ne morem stornirati, da se moram vrniti na delo, da na Japonskem ne morem ostati dlje kot mi dovoljuje pogodba z Japonsko Fondacijo.

(Konec prihodnjič)

RIS 2007

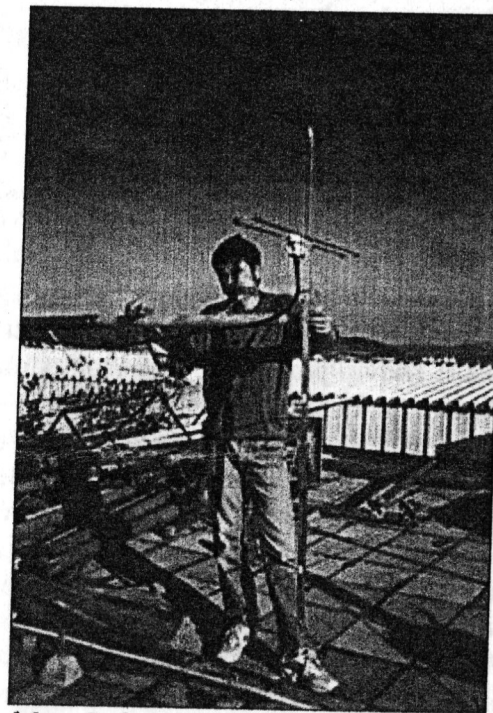
V soboto, 13. januarja so se raioamaterji in drugi radijski navdušenci zgrnili v Novo Mesto. Tam je bilo sedaj že tradicionalno radio amatersko izobraževalno srečanje (RIS). Zanimiva predavanja so pripravili trije slovenski radioamaterji, vrhunski strokovnjaki in konstruktorji.



Prof. dr. Matjaž VIDMAR, S53MV

Ena od osnovnih omejitev zmogljivosti katerekoli zveze za prenos informacije so

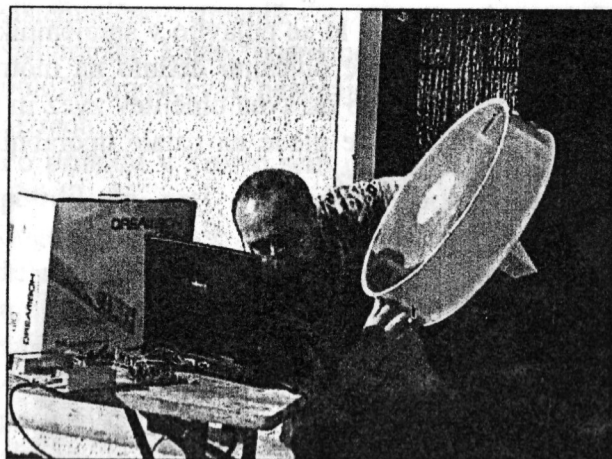
neželjeni signali, ki se pojavijo v sprejemniku. Neželjene signale običajno delimo na motnje in šume. Šumi so naravna omejitev zvez in so vedno prisotni ne glede na ostale uporabnike podobnih vrst zvez.



Mag. Robert VILHAR, S53WW

Predstavitev ortogonalnega frekvenčnega multipleksiranja (OFDM) v luči najnovejšega standarda za širokopasovni brezžični dostop WiMax.

Prikaz povezave med OFDM in SSB moduliranim signalom preko visokega razmerja med vršno in povprečno močjo ter zahtev za linearnost oddajne verige.



Mag. Marko ČEBOKLI, S57UUU

Informacija o tem, kaj je elektromagnetna kompatibilnost. Kakšne novosti v zvezi z njo prinaša novi pravilnik. Kaj to pomeni v radioamaterski praksi.

Kot vsako leto, je tudi letos RIS potekal v prijetnem in konstruktivnem vzdušju, za kar je poskrbel organizator Boris PLUT, S54O, ravnatelj SEŠTG Novo mesto in podpredsednik ZRS.

Stane, S52RO

Tako je pa izgledal uvodnik v zadnjo številko prvega letnika našega časopisa. V uredništvu S5Obalnega smo ponosni na ta naš skupni dosežek in se hkrati zahvaljujemo našim zvestim bralcem za pozornost, vsem dosedanjim avtorjem člankov pa za sodelovanje.

UO S5O

S5 OBALNI

Številka 6-12/97
GLASILO RK JADRAN
S59CST

Drage operaterke in operaterji!

Leto bo kmalu naokoli. Za nekatere je bilo bolj, za druge manj uspešno. Mi si ga bomo zapomnili po rojstvu našega glasila "S5 OBALNI", ki s svojimi informacijami, članki in nasveti zapolnjuje vrzel med številkami CQ ZRS. Trudimo se predstaviti predvsem tiste radioamaterske drobne stvari, ki se nam ponavadi zdijo samoumevne. Z odzivi bralcev smo zelo zadovoljni, vendar bi radi še zadnjič opozorili tiste operaterke in operaterje, ki želijo še naprej prejemati naš glasilo, naj se oglasijo in nam svojo željo sporočijo (če tega še niso storili). Z zadnjo letošnjo, številko bomo glasilo prenehali pošiljati vsem tistim operaterkam in operaterjem, ki se *do 10. januarja 1998* ne bodo oglasili uredništvu glasila. S5 Obalni je brezplačen in mogoče že zaradi tega za marsikoga nezanimiv. Delo, vloženo v vsak nov članek ali novičko, je volontaristično in z enim samim namenom: popestriti naš hobi. Zato je vsaka nova spodbuda še toliko bolj tehtna in pomembna. Članki, ki smo jih prejeli dokazujejo, da ste glasilo sprejeli za svoje. Želimo si čim več prispevkov, vsaj kakšne vrstice, napisane s svinčnikom in od srca. Zahvaljujemo se Milošu/S53EO za donacijo v obliki poštne znamke. Hvala Vlado/S57KV za dopisnico in izjemen članek.

Morda bo za marsikoga zanimivo tudi to, da si precej operaterjev izven Primorske želi prejemati glasilo in ga tudi prejema.



Žare, še vedno smo tukaj. Tudi zaradi tebe!

Prostor rezerviran za.....

